

47. Duchovní vůdce člověka.

Když jsme si prohlédli nejbližší okolí člověka této země, máme možnost vrhnouti svůj pohled na vůdce, který mu stojí po boku a pomáhá mu.

Je také nutno něco o tom říci, neboť právě v tom a o tom bylo již mluveno mnoho nesmyslů lidmi, kteří vůbec věří v nějaké vedení nebo něco o něm ví. Bylo by to často k smíchu, kdyby to nebylo tak smutné.

Smutné proto, že se tu zase jednou zřetelně ukazuje postavení lidského ducha v jeho zvláštním snažení, kterým se chce jevit za každou cenu jako nejvyšší hodnotný. Nemyslím, že je ještě nutno uvádět pro to příklady, poněvadž každý z mých čtenářů musel se již jistě někdy seznámiti s takovými lidmi, kteří mluví o svém „vysokém“ vedení, nebo o samotném svém vůdci, kterého prý jasně cítí a ... přece podle jeho tichých pokynů nejednají.

To oni ovšem nepřiznávají, ale právě takoví, kteří o vedení tolik vyprávějí a kamarádsky s ním chtějí státi v důvěrném styku, jednají zřídka kdy anebo jen z polovice, často však vůbec nikdy tak, jak to vedení chce. S tím můžete u takových lidí téměř přesně počítati. Není pro ně ničím více, nežli příjemnou zábavou. Chovají se při tom tak, jako dost rozmazlené děti, chlubí se tím a chtějí tím snad v první řadě dokázati, kolik námahy je jim „se shora“ věnováno.

Jejich vůdce je přirozeně jen „velmi vznešený“, nedávají-li ovšem přednost nějakému milovanému, o ně velmi starostlivému, něžnému příbuznému. Ve více než tisíci případech má to být jen Ježíš sám, který k nim přichází ze Světla, aby je varovně nebo děkovně posiloval. Ano, on také někdy mluví s nimi o lidech jim známých, za které se na jejich dotazování buď přimlouvá, nebo před nimi varuje.

Tito lidé pak mluví o tom velmi rádi, s jakousi úctyplnou plachostí, při čemž můžeme ihned rozeznati, že tato úcta neplatí Synu Božímu, nýbrž té okolnosti, že oni jsou osobně hodni takové péče. Jasně řečeno, je to úcta před sebou samými!

Každý člověk, kterému se takoví lidé svěřují, a oni se snaží svěřiti se skoro každému, může si rychle zjistiti pravdu toho, co říkám, když bude o těchto sděleních zjevně pochybovati. Pak ukáží tito sdílní lidé takové roztrpčení, kterému dají průchod jen uraženou ješitností!

Budete pro ně vyřízen, své roztrpčení vyjádří: jako že „komu není shůry dáno ...“ a budou na vás pohlížeti jen s podceňováním.

Je také jisto, že se svého vedení ihned na vás zeptají, jakmile se k tomu naskytne příležitost, a zcela spokojeni přijímají tu odpověď, kterou samozřejmě dostanou takovou, jakou očekávali; vždyť vůdce je současně jejich přítel a není-li to zrovna po jejich mínění Syn Boží sám, pak vidí ve svém vůdci více k službě ochotného komorníka, kterému se se vším svěřují, poněvadž on to přece už stejně ví, a který čeká jenom na to, aby se mu dala příležitost k dávání potřebných rad anebo potvrzení.

Jděte a bádejte, pozorujte správným způsobem! Najdete to vše velmi brzy potvrzeno až k zprotení! Budete-li někdy tak odvážnými, abyste mnohé z toho označili jako hloupost, pak musíte velmi rychle vyhledat úkryt, abyste nebyli kamenováni. Nemůže-li se to dnes stát hrubohmotným způsobem, morálně to máte zcela určitě. Tím si můžete být zcela jisti.

Zcela důvěrně a s hlubokou vážností se to záludně sděluje, s politováním to jde od úst k ústům, z dopisu do dopisu. Pod rukou, avšak s velkou horlivostí a jistotou, která prozrazuje cvik, bude vám

vykopán hrob jako zasloužený cíl vašeho buřičství a také nebezpečnosti.

Lidé větrí nebezpečí hrozící jejich věrohodnosti. Především však se nechtějí vzdát příležitostí tak velmi vhodných k vynášení překrásných hodnot své osobnosti. Vysoký vůdce je přece důkazem toho, i když ti ubozí spolubližní nemohou z toho nic vidět. A právě *proto* o to bojují.

Taková a nejiná je domýšlivost těchto lidí, která se jasně vyjadřuje způsobem jejich žvanění o jejich vedení. Chtějí se tím *uplatnit* a ne snad svým spolubližním laskavě pomáhat, ale chtějí být obdivováni a jsou rádi, je-li jim záviděno!

Abyste byli nyní i v tom vědoucí, chci vás rád přivést k poznání zákonů, které vedení *podmiňují*, neboť ani tato vedení nepodléhají nějaké libovůli, nýbrž jsou s vámi spředená do nitek vašeho osudu!

Vše ve stvoření jest zvratně působivé a tento zákon zvratného působení spočívá i v tajemství určení vašich vedení. Nenajdete mezery, nikde není prázdného místa, kam by bylo možno něco přidávati, co tam podle zákona bezpodmínečně nepatří.

Po posledních přednáškách dovedete si snad už dnes představit, kolik nitek kolem vás běží, které jsou s vámi spjaty a vy s nimi. Ale to je jen menší část z nich. Ve velkém, vás obklopujícím tkanivu není žádné trhliny! Nic nemůže být svévolně vsunuto nebo vsazeno, zde není žádného přidávání a také žádného odhazování. Také není možné oproštění se, dokud vše nebylo vámi donošeno, vyžito až k odumření podle zákona.

Není to proto ani jinak při vašem vedení! Vedení, které máte, je pevně s vámi svázáno nějakým způsobem. V mnoha případech přitažlivostí stejného druhu!

Tak mnohý vůdce může a musí sám *pro sebe* oprostí se od mnohého svou činností při vedení. Mnohého, co ho samého poutalo k těžké hrubohmotnosti. To je pro vás nové, ale lehce srozumitelné. Vůdce při svém vedení snaží se svého chráněnce odvést od těchže chyb, které činíval kdysi sám na zemi a ke kterým je pozemský občan jím vedený také nakloněn. *Tím* oproštuje se ze své viny také v těžké hrubohmotnosti, aniž by se proto musel zvlášť inkarnovat, neboť účinek jeho vedení objeví se *na zemi*, kde on kdysi chyboval, skrze chráněnce, kterého smí vésti. Tím se uzavírá mnohý kruh dění také pro ty na onom světě přesně tam, kde se uzavřít musí, aniž by se při tom to, co na onom světě je připoutáno na tato vlákna, potřebovalo ještě jednou vtělit na zem.

Je to jednoduché dění, které odpovídá zákonu a přece dává ulehčení těm, kteří vedou nějakého pozemského člověka, a současně také prokazuje mnoho výhod pozemským lidem.

Právě zákon přitažlivosti stejnorodého přivádí mnohé takové, kteří chtějí vésti, do blízkosti *takových* pozemských lidí, kteří nesou v sobě nějaký stejný druh a kterým hrozí upadnutí do těchže chyb, kterým kdysi podléhal ten, který chce vésti. A zákon tvoří pak nitky, které spojují vůdce s chráněncem.

Uvažujte jen jednou zcela přesně o milosti, která ve zvratném působení tohoto děje spočívá *pro obě* části, pro vůdce i pro toho, kterého je zvratným působením v zákoně přitažlivosti stejnorodého samočinně nucen vésti, anebo řekněme má milost vésti!

A těchto milostí, které pouze z tohoto *jediného* děje vyrůstají, je ještě mnoho; vždyť při tom vybíhají nové nitky na všechny strany, které zase nesou v sobě zvratné působení a na mnohých místech sílí, povznášejí, povzbuzují, oproštuje a které jsou s těmito oběma hlavními účastníky spojeny. Vždyť milost, láska spočívá jedině v účincích *všech* zákonů, které jsou ve stvoření a které na konec při vzestupu vzhůru sbíhají se v jeden jediný, veliký, základní zákon: V zákon lásky!

Láska je přece *všechno*! Láska je spravedlností a je také čistotou! Není žádného rozdělení těchto tří. Tyto tři jsou jedno. A v tom zase spočívá dokonalost. Dbejte těchto mých slov, vezměte je jako klíč pro všechno dění ve stvoření!

Vám, kteří znáte mé Poselství, bude zcela samozřejmě srozumitelné, že jen to, co je vám nejbliž položeno, může se k vám připojit, poněvadž k tomu musí býti zcela určité předpoklady, které nepřipustí mezery.

V zákonech stvoření tedy spočívá, že vůdce, který chce býti s vámi spojen, může být spojen jen *tehdy*, má-li ještě takovou schránku, tedy takové tělo na sobě, které je svým druhem vašemu druhu nejbližší, aby se na něm zachytila nitka, která vás má s ním spojit.

Z toho můžete vyvoditi závěr, že to vůbec nemůže být nějaký „zcela vysoký duch“, který vás vede, neboť jen ten, kdo je této zemi dostatečně blízký, může vésti pozemského člověka. Jinak by mu byl ve všem příliš odcizen a nemělo by ani smyslu a nemohlo by vám přinést ani velkého užitku, kdyby mezi nimi byla velká propast. Oba by si pak nerozuměli, ani vůdce svému chráněnci, ani tento svému vůdci.

Jediná propast musela by znemožniti úspěšné vedení. Ale v zákonitosti dění ve stvoření není žádných propastí, tedy také ne zde, neboť jedna jediná propast způsobila by zřícení celého velikého díla stvoření.

Mezi vůdcem a vedeným trvá tedy přímé zvrtné působení, které je podmíněno zákonem přitažlivosti stejnorodého.

Chcete-li se nyní ptáti, jak je to možné, že také někdy něco přichází k vedenému na zemi z vyšších duchovních míst, pak to nevyvrací tyto výjimky zákona. Potřebujete jen domyslit, že tentýž zákon, který vám dává bezprostředního vůdce, dává i *tomuto* vůdce a tomu dalšímu též a tak stále výš. Je to jen *jeden* zákon, který tvoří *celý řetěz*, který se řídí tímže zákonem!

Tak se může státi, že vůdce z vyšších míst může něco zprostředkovati tímto řetězem, anebo lépe vlákny tohoto řetězu. To se stává však jen *tehdy*, jedná-li se o zcela zvláštní věci. Vždy však se vyvíjí tento děj jen podle neposunutelných zákonů a není vůbec žádné jiné cesty.

Je to žebřík, po kterém je možno stoupati stupeň po stupni, nahoru nebo dolů, není žádné jiné možnosti. O postupu při mediálních schopnostech dám zvláštní vysvětlení. Toto sem nepatří.

Milost zákona je pro pozemského člověka v tom, že má vždy takového vůdce, který zcela přesně zná chyby, jimiž vedený trpí, poněvadž to byly i jeho chyby a on *všechny následky* těchto chyb již prožil.

Proto může také raditi a pomáhati z vlastní zkušenosti. Může také vedeného před mnohým ochrániti, předpokládaje, že tento dobře dbá jeho skrytého nutkání a napomínání, neboť on nemůže nutiti. Vůdce může *jedině tehdy* pomáhati, když si toho vedený člověk přeje, má-li v sobě touhu nebo prosbu po tom, jinak ne. Musí ponechat pozemskému člověku rozhodnutí svobodné vůle, zase podle zákona, kterým je také sám vázán. Vázán zvrtným působením, které mu vůbec dá jen *tehdy* něco pocítiti, *když se ve svém chtění o to snaží*.

S vyzařováním tohoto chtění napínají se ty nitky, které vás spojují s vaším vedením. Jen těmito nitkami cítí váš vůdce *s vámi*. A jen *touto cestou* může vás také podporovati. Je při tom podmínkou, abyste se tím *předem vážně* sami zabývali. Nepředstavujte si to tak snadné.

V takových dějích je pro vůdce také vždy, i mimo této velké milosti, možnost odčinění

i nějakého trestu, když on takovým způsobem musí spolucítiti, že vy vzdor jeho výstraze jednáte jinak, tak, jak on sám kdysi jednal. Tím dožívá se ve vás opakování, které ho rozesmutní, ale také posiluje a dává dozrát k rozhodnutí, nikdy již takto nechybovat!

O to větší je opět jeho radost, může-li *spoluprocítiti* úspěch svého vedení na vás. Tím je také oprostován od své viny.

Po takovém oprostění nastupuje změna vašeho vedení, neboť mnoho těch na onom světě čeká na to, aby směli vésti člověka a pomáháním jemu odčinili svou vlastní vinu. Přání po oprostění nesmí však býti hnacím *motivem* touhy po možnosti vedení! Má-li ho to oprostiti od nějaké viny, jest k tomu zapotřebí, aby to chtěl učiniti skutečně z lásky k spolubližnímu, aby ho tím uchránil od následků falešných pozemských cest! Teprve když je ten z onoho světa tak daleko, teprve potom smí vésti pozemského člověka a oprostění dostává se mu jako milosti za jeho dobré chtění! A tento nátlak, tak jako pozdější záruka, spočívá v působení jeho osudových nitek samotných, které se druhem svého vyzářovaného chtění řídí v dokonalé spravedlnosti.

Nesmíte zapomenouti, že mimo pozemskou tíži je pak všechno jen stálé prožívání! Tam přestává chytrácké rozumové myšlení. Proto je všechno pravé. Nestane se, aby tam lidský duch chtěl nebo mohl jednati nějak vypočítavě. Všechno musí skutečně prožívat. *Bez záměrného úmyslu*, přesně tak, v jakém stavu se právě nachází.

Tak je tomu při *jednom* druhu vůdců. Pak jsou druhy, které jsou s vámi zvláště silně spojeny a které jste snad znali již na zemi. Příbuznost při tom nic neznamena. Ale pozemský pojem pokrevního příbuzenství navazuje mnoho pevných nitek, které vás pak udržují nějaký čas spoutány.

Jen pojem, který jste si sami vytvořili, svazuje, ne snad příbuznost, jak jste to dosud mysleli. Váš pojem o tom vytváří nitky, nebo vaše láska, vaše nenávisť, a tím je způsobeno, že i zemřelí příbuzní vás ještě mohou vésti.

Musí však býti schopni vás vésti, musí mít něco, co by vám mohli dát ze svého vlastního prožití, neboť jinak nemohou vésti. Pouhá závislost na vás k tomu nestačí.

Ale i zde spolupracuje mnohé s sebou. Tak je možné, že vás někdo na zemi nějakým způsobem falešně vychovával; tím zůstává s vámi svázán a přišel-li po svém odloučení k vlastnímu poznání svých chyb, ať již jakkoliv, pak přitahují ho tyto nitky k vám. Jmenujme je proto nitkami *lítosti*: teprve, když se mu podaří změnit vás v tom, bude od nich oprostěn, ne dříve.

Jestliže jste však toto falešné, co jste se od něj naučili, neodložili, ale zase přenesli na své děti, pak bude on tím vázán ještě i na tyto děti a tak dále, až se mu jednou konečně přece podaří na některém dítěti svou chybu odčinit.

Je tak mnoho způsobů, které vám přivádějí vůdce. Tito všichni mohou sloužiti jen k vašemu prospěchu, jestliže dbáte jejich tichého vlivu. *Nutiti* vás však nemohou, ale svou činností vytvářejí ve vás vaše „svědomí“, které vás napomíná a varuje!

Dbejte toho! Činnost vůdce tvoří část vašeho svědomí, jehož původ a druh nedovedli jste si správně vyložit. Dávám vám proto dnes do ruky jednu nitku.

Jako všude ve stvoření jest i zde směrodatný vždy jen *současný stav* vedeného lidského ducha pro to, jakého druhu vůdce dostane. Čím více pozemský lidský duch v sobě dozrává, tím výše může sám vystoupiti, i když se to děje jen pozemsky neuvědoměle, což jest téměř vždy.

Tam, kde je nyní *hranice* vlastního a jistého vzestupu ducha, tam je úroveň současného vůdce,

který se mění se zráním vedeného lidského ducha. Vůdce bude ve svých vlastních zkušenostech stát vždy o půl stupně výše než ten, koho smí vésti nebo vésti musí, ale jednotlivé druhy všech případů jsou *tak* různé, že by bylo nesprávné, kdybych chtěl jmenovat zcela určitý případ a tento vysvětlovati. Byli byste tím zmateni, poněvadž se pak vážete zcela určitými obrazy jen na pevně *stojící* představy.

Z tohoto důvodu obeznámím vás jen s účinky, aniž bych popisoval určité druhy. Tímto způsobem zůstanete ve svém vědění zcela volni a nespoutáni, neboť to se všechno později ukáže v mnohých formách při vlastním prožívání. –

Pro ty, kteří jsou povoláni ke službě Grálu, je mnohý děj poněkud jiný, vzdor tomu, že nemohou býti obcházeny působící zákony. Zde však zasahuje povzbudivě *Božské určení*, které jest spojeno s mocným posílením. Ale jak bylo již řečeno, nenechá se při tom obcházeti ani jediný zákon. Všechno je jen tak *urychleno*, že to člověku hraničí se zázračným. Při povolání nastupuje téměř vždy nový, silný vůdce z Grálu a tento působí svou čistou silou *k posile všech vůdců*, kteří jsou spojeni s povoláním a to vždy *v tom* směru, kterým musí povoláný jíti, aby dosáhl cíle splnění své služby.

V dozrávání takového povolání jsou v jeho zdánlivě čekatelské době osvobozováni i na něj připoutaní vůdcové a jiní společníci, kteří z toho mají současně zvlášť bohatý užitek a mohou se radovati.

Proto je pro povolání často nutná delší doba přípravy, neboť v zdánlivé nutnosti čekání nastává oproštění od všeho, co by povolání mohlo brzdit nebo zdržovat, aby mohl dosáhnouti svého cíle při počátku splnění své vlastní služby také v pravou hodinu.

Aniž by měli potuchy o této veliké, často velmi namáhavé práci svých vůdců z Grálu, jdou povolání svou přípravnou dobou často velmi netrpělivě, čekajíce a žádajíce si započítí své vlastní činnosti. Ano, oni ani necítí, že v tomto nutném čase musí být očištěni od tak mnohého, co by jinak vyžadovalo sta a sta pozemských let.

Nepociťují, že jejich *duše* to všechno skutečně prožívá a každé nové řešení, které se při tom jeví často symbolicky jako potíž v hrubohmotnosti na zemi, zdá se jim být nepotřebným obtěžováním. Zatím co by měli jásavě děkovat, že v tomto lehkém způsobu pozemských bojů nebo starostí jsou snímány osudové nitky, které by je jinak musely velmi těžce zasáhnout!

Nevidí v tom nevýslovnou lásku a pomoc, nýbrž reptají, ano jsou dokonce pohoršeni nad tím, že je může ještě něco takového potkávat. To proto, že neznají souvislosti a očekávali, že hned po povolání bude jim ustláno na růžích a že budou nedotknutelní vůči všem drsnostem země!

Tím se jim však urovnává cesta k uzdravení a oni sami jsou posilováni. Svou netrpělivostí kladou si nové kameny na cestu, které budou muset zase nejprve odklidit, aby mohli pokračovat v nutném pochodu svého očišťování.

Řekl jsem vám již častokrát, že při povolání snese se světlá stěna mezi vás a vaše dosavadní připravené nitky. Světlá zeď chrání vás před nejsilnějšími účinky všech vašich osudových nitek zlého druhu, které se musí urychleně odstraňovati v čase příprav. A v tomto rychlém urychlení by se na vás ničivě zřítily, kdybyste neměli jako štít před sebou světlou stěnu.

Půjdete-li s důvěrou svojí cestou, která vám byla vykázána v radostném žádání služby, která leží před vámi, pak se vám vážně nemůže nic stát při odpykávání. Znavíte-li se však svou netrpělivostí nebo selžete-li při nutném zdánlivém čekání, které ve skutečnosti není žádným čekáním, ale naopak horečnou činností, pak stáhne se tato světlá stěna zase zpět a vydá vás všanc útokům nitek, chtějících se rychle oprostí, poněvadž *urychlení* již nastalo a nemůže být zastaveno.

Vrhnou se pak na vás s plnou silou a zasáhnou vás těžce ve svém urychleném působení, které se nedá svést do pomalejších cest, poněvadž bylo silou Světla uvedeno v činnost. Tím vás to může také zničit podle druhu osudu, který na vás čekal.

Na všem leží prosté dění zákonitého působení a vypadá to pak jako rychlý trest pro ty, kteří selhali, jak se to nevědomým jeví, ačkoliv je to jen urychlené vyřešení skutečných osudů. Před tímto silným následkem byl by však takto postižený chráněn silou Světla, kdyby se byl o ni snažil.

Toto odbočení mého vysvětlení o duchovním vedení *povolaných* nemá však nic společného s líčením *normálního* děje v běhu zákonů tohoto stvoření. Neboť povolání jsou *výjimky*, u nichž každý pochod je urychlen Božskou silou.

Prozatím chceme zůstat u *všeobecných* druhů vedení. Současný vůdce bude vždy státi na žebříku na *nejblíže vyšším* stupni. Vůdce je současně nějakým způsobem s vámi spojen, snad jen stejností druhu.

Jakmile je jeden vůdce od vás oprostěn, přistupuje ihned druhý. V mnohých případech jsou to takoví, kteří měli v sobě nějakou jinou z vašich chyb, než kterých se mohl zprostiti dosavadní vůdce. Není tím ovšem řečeno, že po oprostění se jednoho vůdce bude druhý, přicházející, státi na vyšší úrovni než předcházející.

Vyšší vůdce může k vám přijít, když mezi tím také vy dosáhnete duchovně vyššího stupně, neboť vůdce nemůže státi pod vámi, ale často vedle vás. On je jen svým vlastním prožitím *zkušenější než vy*, vůbec však ne o celý stupeň vyšší, neboť on vám musí ještě *rozuměti*, musí ještě moci s vámi spolucítiti, nebo ještě lépe řečeno s vámi pocítovati a to podmiňuje, že nesmí být daleko od vás!

Při trošce vědění o nezvratné zákonitosti ve stvoření nebude se žádný člověk domýšlet, že je bezprostředně ve spojení s Ježíšem, Synem Božím, což lidskému duchu *není vůbec možno*.

Ale toto přednostní právo osvojuje si velký počet malých medií, aniž by věděla, že by nemohla snést ani sílu *přiblížení se*! A tisíce samolibých lidí nechávají se tímto blouzněním lákati a šáliti, poněvadž je jim to příjemné a poněvadž se v takovém sebeklamu rádi sluní, neboť se jim tím přece lichotí.

Moje vysvětlování nemá s těmito mnohými zmatenými žvásty trochu mediálních lidí nic společného. Mluvím jen o vážných vedeních a ne o žvanilech, kteří jsou k nalezení i mezi *těmi zesnulými*, kteří *silně* zalidňují *blíže okolí* této hrubohmotné země. To je jiná kapitola, ke které se ještě přiblížíme.

Dávám vám jen to, co vám skutečně může prospěti a co vás proto vede vzhůru. Těch oddělení, kterých vůbec nepotřebujete poznati, dotkneme se jen letmo. Prozatím nezasluhují ani zmínky.

Že se však lidé právě tím nejraději zabývají a nejraději o tom slyší, je jen smutné znamení současného duchovního úpadku. Nechte být takové blouznivce, kteří se tím chtějí jen povyšovati nebo haliti do samolibé bohorovnosti, v níž není žádného vzestupu ani možnosti k němu. Žvanilové ze záhrobí zdržují vás jen od vážného konání a myšlení. Je to jejich způsob, kterým také celý svůj čas promarnili a proměškali, místo toho, co ho měli vděčně využiti.

Bude to pro ně hrozným úlekem, když náhle poznají, jak padají dolů jako neschopní pro novou dobu.

Souhrnem chci vám ještě jednou říci:

Nejprve jsou zde jen *pomocníci*, kteří stejným druhem *vašich chyb* se mohli s vámi spojit. Teprve později, když už nevěčete s sebou žádných chyb a máte v sobě jen touhu po světlých výšinách, pak teprve přicházejí pro vás vlastní *vůdce* v úvahu, kteří jsou spojeni stejným druhem *vašich předností a ctností*.

Tito vedou vás teprve vpravdě do výše tím, že sílí vaše ctnosti a svou velkou silou působí na vás přitažlivě jako mocný magnet.

Teprve *to* jsou *vůdce*, které můžete nazvat vůdci! Oni vás sice drží již nyní tajemným, vám neznámým způsobem, poněvadž jejich síla jde celým vesmírem. Ale oni drží samozřejmě také jen ty, kteří nosí v sobě živé *ctnosti*, které nejsou ještě úplně zasypány.

Ale o těchto vůdcích nemůžete zde na zemi ještě mluvit, poněvadž pro vás musí nejdříve vaši pomocníci rozvinouti činnost, aby vás podporovali, abyste své oděvy byli schopni vyprati od veškeré špíny, kterou jste na sebe přitáhli. Tito pomocníci mají však sami ještě mnohé odčinit, což se může stát tím, že vám pomohou.

Nad těmi všemi stojí však již praví vůdce, kteří vás očekávají a zatím drží, abyste při svém velkém očišťování neklesli a v něm nezahynuli.

Také zde vyvíjí se vše v zákoně přitažlivosti stejného druhu! Jsou to *Prastvoření*, kteří tak mocně působí.

Na příklad *ten* Prastvořený, který ztělesňuje hrdinství, působí tak na *všechny* později stvořené, kteří nesou v sobě hrdinství jako ctnost. Jiní pak zase ve svém zcela určitém druhu.

Prastvořený v říši čistě duchovního jest vždy jen jeden pro každý druh. On působí svým zářením na *skupiny* stejného druhu, ještě v čistě duchovním, které se nachází dál níže. A skupiny stejného druhu jsou pak ještě dále níže v ráji mezi dokonalými z pozdějšího stvoření vyvinutými lidskými duchy a odtamtud šíří se záření stále dále dolů do celého pozdějšího stvoření k těm, kteří ještě mohou naléztí spojení.

Tak jest v čistě duchovním na nejvyšším místě pro ctnosti vždy jen *po jednom* ztělesnění, které jest *vůdcem* toho pro *všechny* lidské duchy stejného druhu!

A tito nemnozí jsou teprve *vlastní* vůdci, ale jen v nejčistší obsažné věčnosti svým zářením, *nikdy osobně*.

To je také v Poselství již jasně řečeno.

Tedy ani Prastvořeného nemůže člověk označiti jako svého *osobního* vůdce. To by bylo falešné. A oč méně tedy Ježíše, Syna Božího.

Lidé, seznamte se s tím konečně! Že z toho velkého vlastního vedení mohou jen skutečně probuzení něco pozorovati. V tom skutečném vědění, které dává *přesvědčení*. A ne každý jest v duchu probuzený a tím znovu zrozený, kdo se tím chlubí!

Je mnohem lepší, když nejdříve mluvíte o *pomocnících*, kteří vám stojí mnohem blíže než vůdce a kteří vám přinášejí veliký užitek v ohromné námaze, kterou si dávají s vámi. Podejte jim jednou vděčně a radostně svou ruku a slyšte jejich napomínání, které je částí vašeho svědomí!